

Eg kundi ynskt at blivið gamal í Føroyum

- Eitt tað mest grundleggjandi í kristindóminum er at øll eru naka, og soleiðis er tað í Føroyum. Tí vil eg verða her. Eg fari burtur at fáa fríska luft, men so koma vit aftur, sigur Henning Bøgesvang

RANDI JACOBSEN

Ein sunnudag herfyri boðaði Henning Bøgesvang, prestur í Klaksvík, frá av prædikustólinum í Christianskirkjuni, at hann 1. februar fer av landinum.

Nógv fólk harmaðust hesi tíðindi, tí Henning Bøgesvang er era væl lýddur sum prestur, tí hann altíð er við tí góða orðinum og er so positivur.

Men Henning Bøgesvang sigur ikki Føroyum farvæl

fyrí allar tíðir.

Hann hevur fingið starv í Göteborg hjá donsku sjómanskirkjuni, men hann hevur í setanarbrævinum treytað sær, at hann aftaná tey bæði árin sleppur aftur til Føroya.

Tí her vil hann vera.

- Men eg eri komin í tann aldur, at skal eg royna okkurt nýtt, so skal tað vera nú. Eg hugsi sum so, at beint nú haldi eg meg hava nakað at geva, men hendir tað, at eg verði útbrendur um eini

fimm ár, so noyðist meinigheitin at hanga uppá ein útbrendan prest í eini 10-15 ár aftrat, sum eg havi eftir at vera prestur í, og tað hevði verið spell. Eg haldi tað vera neyðugt at fara burtur at royna okkurt nýtt, at fara burur at fáa fríska luft.

Tá Bøgesvang fer úr Klaksvík 1. februar, hevur hann verið her í 22 ár.

Frammanundan hevði hann verið sjómansprestur, og tað sum sjómansprestur

- Eg haldi tað vera neyðugt at fara burtur at fáa nýggjar kreftir, men eg komi aftur, tí her vil eg vera, sigur Henning Bøgesvang

hann fekk hug at søkja til Føroya, við tað at føroyingar altíð hava stuðlað sjómanskirkjuni so væl. Nakrar ferðir vitjaði Bøgesvang í Føroyum, áðrenn hann søkti og fekk starvið í Klaksvík í 1976.

Hoyra heima í Føroyum

Har hava hann og familjan búið síðan, og tey hava trivst væl. Synirnir báðir hava búið tað mesta av lívinum í Føroyum, so teir rokna seg fyrí føroyingar.

- Vit vóru frá fyrsta degi væl móttikin og hava trivst sera væl her, og tað var ein tung avgerð at siga upp.

Bøgesvang tosar í sínum prædikum ongantíð um dómadag. Hann leggur dent á lívið og tað at vera menniskja.

- Mitt sjónarmið er, at vit fyrst og fremst skulu hugsa um lívið her á jörð, og hvussu vit liva. Tað, sum kemur aftaná, mugu vit leggja í Harrans hendur. Fyrí okkum má lívið vera tað avgerandi, og tað er jú eisini soleiðis, tað skal skiljast, at Jesus varð sendur niður á jörðina sum menniskja.

Sjálvandi hevur Bøgesvang verið úti fyrí, at onkur fólk hava verið ósamd við

hann.

- Eg vil tó siga, at t.y. flestu ósamdu hava verið tað upp á ein siviliseraðan máta, og tibetur hava vit fáar intollerantar fanatikarar. Eg havi ongantíð havt trupulleikar av hesum, tí eg leggi meg ikki í, hvat onnur hugsa, og eg toli aðrar meiningar.

Góður ungdomur

Í Danmark verður nógv tosað um, at ungdomurin ikki sæst í kirkjuni, og summi mæla til, at kirkjan verður loyst frá statinum. Í Føroyum hevur eisini t.d. Heimamissiónin verið inni á, at ov fá av teimum ungu ganga í kirkju.

- Eg haldi, at vit heldur eiga at fegnast um øll tey ungu, sum eru virkin. Vit eiga góðan og sunnan ungdom í Klaksvík og í Føroyum sum heild, og tað er ein stórir hópur av ungom, sum hevur eitt ríkt ungdomsliv, bæði í KFUM & K, í Emmaus og Betesda.

- Tað ber sjálvandi altíð til at seta spurningin, um kirkjan kann tykjast teimum ungu óviðkomandi. Men tað er ikki altíð líka lætt at skula venda sær til alla fjøldina í senn, tey tilkomnu, tey ungu og børnini. Men viðhvørt eydnast tað í eini prædiku. Besti mátin er við barnagudstænastuni, tí tá er boðskapurin altíð lættur at skilja.

Vitjar nógv sjúklinar

Umframt sínar aðrvísi prædikur er Bøgesvang ikki minst kendur fyrí sitt sálarrøktararbeiði. Fær prestar hava gjørt so nógv sum hann við at vitja á sjúkrahúsinum.

Tað er ikki so, at Bøges-

vang sum prestur hevur einkarrætt at fara á sjúkrahúsið. Hon presturin ger tað eisini, men teir báðir hava bytt uppgávurnar hjá prestunum sínámillum, og teir avtalaðu, at Bøgesvang skuldi taka sær av at vitja á sjúkrahúsinum.

Og ta uppgávuna hevur hann røkt til fulnar, tí tað hevur hansara stóra áhuga, og hann heldur tað vera so týðningarmikið.

Prestarnir hava altíð vitjað á sjúkrahúsinum, men ikki so ofta sum Bøgesvang, ið hevur verið í USA og fingið sera sær serútbúgving í hesum arbeiði.

Tey sjúku geva

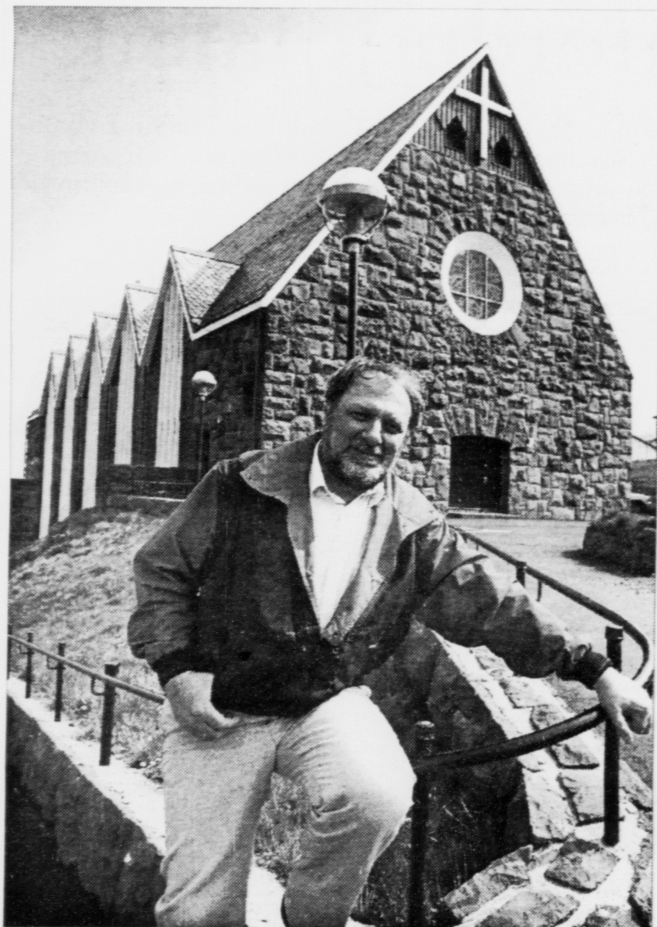
Prestur er næstan dagligur gestur á Klaksvíkar Sjúkrahúsi.

- Í fyrstuni hugdu bæði sjúklingar og starvsfólk við, tá eg komu, og tey hildu, at tá eg kom, mundi onkur liggja til tað síðsta. Men sum frá er líðið, hava øll vant seg við, at eg javnan vitji, og eingin gevur sær far um, nær eg vitji, hvørja stovu eg fari inn á og hvønn eg vitji.

Bøgesvang er ógvuliga upptikin av hesum arbeiði.

- A sjúkrahúsinum komi eg í samband við ótrúliga nógv fólk, og eg upplivi tað altíð, sum eg havi so nógv við mær, tá eg fari av sjúkrahúsinum aftur. Eg fari frískur at vitja tey sjúku í tí vón at geva teimum nakað, og so er tað eg, sum fái nógv heim við mær frá teimum sjúku. Vit mugu bara vóna, at tey eisini fáa nakað burtur úr vitjanunum.

- Vit hoyra ofta fólk siga, at góð heilsa er tað besta av øllum. Fólk, sum liggja á sjúkrahúsi, hugsa ikki so.

- Eg fari at sakna tykkum, men vónandi eri eg ikki heilt gloymdur um tey ár, og er nakað starv leyst tá, so søki eg, sigur Bøgesvang, sum í Christianskirkjuni hevur hildið munga livsjáttandi prædiku